

Список використаних джерел:

1. Богашко О. Л. Питання інтерпретації людського капіталу в умовах становлення креативної економіки / О. Л. Богашко // International Scientific Conference Formation of Modern Economic Area: Benefits, Risks, Implementation Mechanisms: Conference Proceedings, Tbilisi, Georgia, April 29, 2016. Riga: Baltija Publishing. – P. 124 – 127.
2. Ладанов И. Д. Практический менеджмент / И. Д. Ладанов. – М.: Ника, 2012. – 254 с .
3. Лукашевич В. // Основы менеджмента в торговле.: Учебное пособие. – 2015. – 191 с.
4. Майталь Ш. Экономика для менеджеров / Ш. Майталь. – М.: Дело, 2012. – 416 с
5. Мескон М. Х. Основы менеджмента: пер. с англ. / М. Х. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедоури. – М.: Дело, 2014. – 800 с.

РЕАЛІЗАЦІЯ ЗАРУБІЖНИХ МОДЕЛЕЙ МЕНЕДЖМЕНТУ В УМОВАХ УКРАЇНИ

Савченко А. С., студентка

Науковий керівник: к. е. н., доцент Богашко О. Л.

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Ця тема є актуальною тому, що сьогодні менеджмент в розвинутих країнах реалізовує знання більш продуктивно. Основним капітальним ресурсом, головним об'єктом витрат розвинутої економіки є працівник, який володіє глибокими знаннями, використовує в процесі своєї праці те, що він одержав від систематичного навчання. Продуктивність праці високоосвіченого працівника насамперед передбачає новизну і якість.

Найбільш ефективною у світі вважається японська модель, яка ґрунтується на колективізмі, використовує усі морально-психологічні важелі впливу на особистість. Японський менеджмент вивчають і наслідують не тільки в країнах Східної Азії, а й Північної Америки та Західної Європи. Причиною цього є швидка відбудова і динамічний розвиток економіки Японії після Другої світової війни, вихід країни на передові економічні позиції в світі. Динамічний розвиток японської економіки завдячує застосуванню специфічної системи менеджменту.

На відміну від інших моделей, японська модель характеризується своєю спрямованістю: основним предметом управління в Японії є трудові ресурси, а основною метою організації – підвищення ефективності роботи підприємства переважно за рахунок підвищення продуктивності праці працівників.

Серед світових управлінських моделей високою популярністю користується також американська модель (англо-американська). Сучасна американська модель менеджменту орієнтована на корпорацію (акціонерне товариство) як організаційно-правову форму підприємництва. Корпорації

набули статусу юридичної особи, а їх акціонери придбали право на частину прибутку, розподіляються пропорційно кількості належних їм акцій. Корпорації прийшли на зміну невеликим підприємствам, в яких вся власність належала власникам капіталу, і вони повністю контролювали діяльність працівників [3].

Найбільших показників у соціально-економічному розвитку досягла модель «держави добробуту». Вона проявляється як комплекс соціально-економічних і політичних реалій в країні з її високим рівнем життя і широким масштабом соціальної політики. Запровадження етапів соціальних програм стали можливими тільки завдяки постійному економічному зростанню та продуманій політиці країни. Суть моделі «держави добробуту» можна виразити якісними особливостями соціально-економічного розвитку: 1) поєднання приватної власності на засоби виробництва з широкою соціалізацією сфер споживання і розподілу товарів і послуг; 2) ефективно діюча державна система забезпечення високої зайнятості та надійність соціальних гарантій; 3) система демократичних методів, що дозволяє кожній людині впливати на вирішення всіх питань, що стосуються його життя та створюють своєрідний психологічний клімат в країні, відчуття причетності працівника до цілей організації [2].

Отже розглянувши дані моделі можна зазначити, що сучасні менеджери повинні бути дослідниками своїх власних організацій для ефективного управління підприємницькою діяльністю, що постійно змінюється й оновлюється.

Список використаних джерел:

1. Богашко О. Л. Світовий досвід в практиці формування національної інноваційної системи України / О. Л. Богашко // Економічний простір: Збірник наукових праць. – № 81. – Дніпропетровськ: ПДАБА, 2014. – С. 15 – 23.
2. Осовська Г. В. Менеджмент організацій / Г. В. Осовська, О. А. Осовський. – К. : Кондор, 2012. – 860 с.
3. Писаревський І. М. Менеджмент організацій: навч. посібн. / І. М. Писаревський, Л. А. Нохріна, О. В. Познякова. – Х.: ХНАМГ, 2008. – 133 с.

ІНДУСТРІАЛЬНІ ПАРКИ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Середа О. А., студентка

Національний університет водного господарства та природокористування

На сьогоднішній день залучення інвестиційних ресурсів до окремих регіонів дозволяє позитивно впливати на економічний розвиток, оновлювати виробничу структуру, модернізувати інфраструктуру та створювати нові робочі місця. Вдалим інструментом у досягненні вищезазначеної мети можуть стати індустріальні парки.

Відповідно до Закону України «Про індустріальні парки» індустріальний парк (ІП) – це облаштована відповідною інфраструктурою територія, у межах якої учасники індустріального парку можуть здійснювати господарську